

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ
Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто пошт. шв. 143.392.
Адреса для телеграм:
"Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від
11—12 год. передполуднем
Рукописи не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА.
Місячною в пряс 500 зол.
За границею:
В Америці: 1 долар, Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр. фр.
Італії 750 ал., Німеччині 750 ал.,
Швейцарії 5 шв. фр., Чехо-
словаччині 30 ч. к., Румунії 150
лей, Болгарії 750 ал., Австрії
750 ал. — Зима адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 23-41.
Друкарів 23-26.
В СПРАВІ ОГЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
25 сот.

Зайснюйте гасло: — Свій до свого!
РЕСТОРАН І КАВАРНЯ „НАРОДНОЇ ГОСТИННИЦІ“
ЩОДНЯ КОНЦЕРТ.

555 2-2
НАРОДНОЇ ГОСТИННИЦІ
КОНКУРЕНЦІЙНІ ЦІНИ.

порукає Львовіанам і приїзним Гостям
найсмачніші сніданки, обіди і вечери.
Українська Управа: Ст. Вілинський і Сина.

Катастрофа в Лондоні.

(Від нашого кореспондента.)

Лондон, 21. вересня 1929.

I.

Вчорашній день був днем найбільш драматичним у всіх, які знала тутешня „Сіті“ (біржа) за довгі десятиліття.

Ще не безмірне місто сьогодні не про що (іше) і говорити, як тільки про страшний біржевий „крах“ т. зв. групи Гатрі: королівський прокурор навішав учора до свого кабінету голову цієї групи. Кларенція Гатрі, одного з найгомоспінших фінансистів Англії, тай видав приказ убити цього фінансиста разом з трьома головами його опільниками Данієльсом, Діксонем і Табером, під закладом, що обмалчилими штучками вдурили з публіки колосальні суми гроша. Сьогодні вранці убитих поставлено перед слідчими суддями. Занш п'яти мільйонів фунтів стерлінгів (стерлінгів, а не з німецька: „штерлінгів“), дума, яка у французьких франках висловлюється в мільярдах, потонула в „підприємствах“, які оповдалились. Сьогоднішні ранішні газети переповнені подробицями про розміри катастрофи (рука величезної скількох родин і опальностей) тай про чільних „героїв“ цієї драми.

Так напр. оповідають вони історію наглої й невсучої кар'єри Кларенція Гатрі: мало було подібних романтичних кар'єр в історії тутешньої бірни. Перед війною був він дрібним урядовцем одного з товариств обезпечень, та ще перед 30-им роком життя він уже оперував мільйонами. Він працював у своїх бюри в Сіті по 12 годин у день; зарплати його не мала краю; він був усе пасторовавший, читаючи на нові можливості залли розвитку своєї невсичущої активності. Дрібніших розмірами крахів він уже переживав був візла; вони його не зломали: з холодною усмішкою він їх відкидував, закликаючи готовий наовно розпочати „боротбу“, без вагання ризикуючи капітали свої і... Особливо чужі, по старому праву біржевого, що „справа (тобто фінансові спекуляції), та пром чужі“.

II.

Не дивлячись собі, щоб який-небудь біржевий крах міг так могуте поранити лондонський загал, тай так діямаче зазначити навіть на лондонській вулиці, як оце, що бачу тут перед собою від ранку. Англіяці поражені, адляновані і дуже засоромлені: такий крах, і то в них у Лондоні!

Що в рази-годи вибухав якийсь льондонський крах у Нью-Йорку, англіяці уважали це самозрозумілим — лаче автоматичний пасадок американської спекуляційної гарячки. Але в Лондоні? Німеже суворий і зверхня насиченість льондонської бірни не забезпечували її перед фінансовим світадом такого розміру? А проте таки в Лондоні вибухла отся афера Гатрі.

Показується, що мимо загального економічного незоманяня, яке висловлюється в безробітті ч. хриї стерлінга. Лондон таки не зберігся від спекуляційної гарячки, якою неауджас переважала частина світових бірни. Промислова ситуація країни не була блескуча; значить, не можна було спекулювати на великих акціях металургії або корабельних будов. Замість до них, широкія маси звернувшись до особливостей: до грамофонів, до фотоапаратів, до всяких нових винаходів, на яких овер свої „комбінації“ Гатрі.

III.

Тай взагалі: яким чином Лондон міг би був азиститися перед гарячкою гри, яка після війни охопила всі світові грошові ринки? Війна ще підірвала смак у ризик, дорогий кожному повзоровакому англіячине. Вона зала почин наглим зривом бонатав несповіганим ділом на ш...

31. жовтня ц. р. нічнється речинець виповідження обезпечення 1/3 частини в ПЗУВ на 1930 р. Не зводі-кайте ні хвили в йдїте до агента „Дністра“, зама-дайте картки виповіджень, виповінь і в аншїте поручено до приналежного відділу ПЗУВ. Випо-віджену 1/3 часть обезпечїть негайно в

Т-ві Взаїмних Обезпечень „Дністер“
у Львові, вул. Руська ч. 20.

стї. Зродилася з цього нова біржева психологія: зничаяна льонанція капіталу в певних підприємствах сьогодні вже наїчкава пересічному громадянину; його налять високопроцентові і швидкі зиски, „диференції“, якими раніше заїмались хїба тільки маломановані спеціалісти-спекулянти. Доконалась міжнародна революція фінансова, якої наслідків не вадьється швидко виповіти.

Грунт під ефемерні успіхи і барисї групи Гатрі був готовий.

З усім тим, і хоча втрати, спричинені цим одним крахом, многократно перевищують вартість — скажімо — всього нашого національного майна в цілій нашій країні, а в фінансовими за-везеннями, кооперативами, то-що. — то в Англії кінсь-кінсь це тільки „диференції“, — відокрем-лений нечасливий припадок. Льондонська біржа оперує мільярдами фунтів стерлінгів, а всі втра-ти групи Гатрі, дарма, що вони означають руїну десятиліт, мове в сотень тисяч родин, тай життє-ві катастрофи безліч людей, — все таки тільки капля в океані англійського багатства, накопиче-ного літками і акорінесого глибше в тривішні ніж навіть голодне в блискує, та нагас і без минудо-го — багатство американське. Нема сумніву, що — як пише Таймс — хочби навіть усі папери гру-пи Гатрі мали пропасти без решти, то „небавді британським фінансам від цього ще не зава-дилось“.

Це правда. Одначе мала з цього розрада тим численним родинам, що раптом опинились без кусника хліба, втративши овочі праці цілого по-коління.

Тому в стільки тривожних облич сьогодні на вулицях Лондону. Тривожних — мимо англій-ської твердості в затриманні своїх почувань.

В. Панейко.

Програма нового австрійського уряду.

Новий канцлер Австрії, д-р Шобер вилосив у парламентаї промову, в якій вилонив політику уряду. В його промові особливо цікаве зазначен-ня того, що уряд буде підтримувати рух „гайм-верів“. Канцлер ехарактеризував цей рух, як вияв волї широких мас австрійського населення. Він був лїквідаційний тим, що парламент не був у ста-лі перевести потрібні реформи. Теперішній уряд хоче перевести реформу виборчого права і пред-ложить проект зміни конституції. Насамперед треба поширити повноважсти президента респу-блики й уряду. Далі треба урегулювати фінансо-ві справи між союзом і країнами. Закордонна полі-тика не буде зміненя.

Капітуляція Гендерсона.

Голоси англійської преси.

Англійське міністерство закордонних справ опублікувало повідомлення, що мають бути від-полєні дипломатичні зносини з Радянським Союзом, а всі спірні справи будуть позаложжені після іменування амбасадора. Англійські газети дуже остро критикують Гендерсона. „Таймс“ за-кликає Болдуїна з усєю рішучістю виступити проти радянської політики партії праці. „Дейлі Телеграф“ пише про „принижуючу зміну фрон-ту“ з боку Гендерсона, а „Morning Post“ говорить про „безумовну капітуляцію“ англійського у-ряду.

„Політичний сезон скінчився“.

(Від нашого кореспондента.)

Варшава, 27. вересня 1929.

Так лотенно окреслив нинішню політичну ситуацію у Польщі один із її колишніх міністрів та з теперішніх найчільніших парламентаристів Шоправла, то тривав цей політичний сезон аж надто коротко: несповна три тижні. Почався він тою годови ради міністрів у маршала союму в від-домю пропозицією конференції та скінчився двома статтями двох маршалів. Ефектовий був початок і ефектовий кінець, але радше з уваги на форму, ніж на зміст: бо по суті все стоїть на місці. Політична ситуація найшлася акуратно на тому самому місці, з якого виїшла. Не рушила її ні на крок і пропозиція п. Славєка щодо другої конференції, бо розвити першої спроби з реве-ляції із двох взаданних статей („Погасаючому світові“ та „Невчасні жаї“) усууили ідею „ко-стїтуційної наради“ цілком у тїнь. Яка там серія повопитвореної атмосфери можлива наради? Не так аскраво всі вадять і почувають, що негативні відповіди на запрошання п. Славєка, це лише так монити „пандан“ епілогічного характеру до „за-кінченого“ вже політичного сезону. Сподівались же люди статті третього маршала — маршала се-нату Шиманського, який саме був тим посередни-ком поміж двома другими маршалами, про якого згадується у статті „Невчасні жаї“, але — да-жуть — марш. Шиманський такий був стурбова-ний остаточним крахом ідеї бльоку діяць в БВ, що вправді ще раз пішов до Вельсєдєру, але лі-сил цього виїхав до Вільни і статті не написав. Може ще напише...

Не рушила в місця політична ситуація тому, бо так само, як раніше, так і нині ніхто абсолю-тно не знає відповіди на вічно актуальне пита-ня: що далі? Посол Ліберман на недільному вічу у Кракові казав таке: „проїхав я недавно чужі краї, в яких також ведеться боротьба за владу, але ведеться вона у межах людського передбаче-вання. Кожий громадянин знає, за що йде бо-ротьба і що може принести країні. Тільки перед-вами стає щоденно питання: що буде сьогодні і що буде завтра...“ Порівнявши з чужинськими зичачими особливо актуальне, коли читаємо про полії у Чехословаччині і Австрії. В першому ви-падку досить було дисонансу поміж одною із ру-доних партій та рештою урядової більності, щоб през. Масарик розважав парламент і до чотирьох тижнів розписав вибори, аби до кінця року нова законодательна палата встїгла ще ухвалити бюджет. Досить було в Австрії австро-словацький сумішні пі-адресу канцлера, чи він має досить авторитету, щоб заїсти далі внутрі держави й поєвстати заїври закордону, щоб він негайно подзвас до димїсії і щоб до двох днів був складений новий кабінет. Ба навіть у безпарламентарній Литві новий прем'єр коротко інформує пресу про при-чину краху та запровадє широку програму ре-клярації. У парламентарній Польщі треба шов-ля з полемічних статей найвищих державних діячів вилускувати зєрня інформації про таємні переговори над парламентарною більністю і пре-плани уряду щодо реформи бюджетового права. І шовно після того „піднята праця“ люди — такі самі музрі, як перелтим були, себто знову нічого не знають.

Нема сумніву, що хоча манєвр із силлявним союмою-урядової конференції не вадяся і осла-бив позицію уряду, то проте стаття марш. Ша-вєцького сильно змінила ситуацію, бо ладнає болоче по опоніційній лінії. При всіх формал-них аявлях, що марш. Данієльський виступав із пропозицією бльоку БВ і лівниї (вірніше: ППС і „Висолене“) самостійно, яким до цього не удо-важеним, є ясно, як божий день, що мусів зроби-ти це лише після порозуміння із аявобати з боку авторитетних представників інтересованих клас-

мі лівиці, і городці на варшавських дахах при-
ймають імена тих представників, прихильників
ідеї такого блоку. У цьому немає нічого злого,
— в порядку в політиці, які ведуть акцію згідно
зі своїм переконанням і з вірою в її успіх і цілком
в порядку в маршал союзу, який шукає можли-
вості створення соймової більшості. Але не в
порядку в владовідальній політиці, який в офіці-
альному органі партії трієми видає на уряд і на
систему влади, хрипче від викикування рали-
кальних партійних гасел і своїм безкомпроміс-
ним радикалізмом різко афішується, а одночасно
постихенько підписує „ліз близько" реверс на ком-
проміс з тим самим урядом і тією самою владою
— ах, як страшенне такий політик а не в порядку
з собою, своєю партією і поняттям справжньої
політики, яке зовсім не є тотожне з поняттям по-
літичної інтриги!

Марш. Пласудський показався справді чудовим тактиком: одним махом відіштовхнув загрозливу лінію опозиції на оборонні позиції і знову переняв ініціативу в свої руки. Очевидно, що в цій ситуації тежби автоматично відпали всі купюрно-навітряні сплетні про зміну уряду, парламентаризацію влади і т. д. та перейшли на іншу площину: вимірювання консеквенцій, кінцевих порозумінь світові" покликів.

Бо коли перша частина статті марш. Пілсудського мала характер тактичного ходу — удару по лівій опозиції, — то її друга частина висувала конкретну вимогу під адресою союму, у третій частині погромуєчи знову тому союмові, як свідомі, який мав потягнути. Таким робом союми і цілий політичний табір у Польщі справді вперше почувли конкретну програму уряду (марш. Пілсудського), чи бодай частину цієї програми. Вона, після обчислення із стилістичної декорації, звучить ясно і недвозначно: 1) місія законодавчої палати має обмежуватися (передовсім чи навіть і того не знаємо) до приминання гальобальних іжджетових сум, в рамках яких уряд (чи поодинокі міністри) мав би право сповідно творити й перетасовувати позиції, і 2) бюджетова дискусія має бути обмежена до мінімум, а то й геть скасована.

Коли перша частина статті марш. Пілсуд-ського здала з визначних діячів демократичної лінії серпанок двочислості й тим самим поставила цілі ті кляузи у надзвичайно неміле положення, то ця друга — програмова — частина статті шиканкала серед них справжній перелом. Як-же це так, отже пропозиція прем'єра Світальського зійтись на спільну конференцію не була спробою наближення уряду до союму, не була спробою „перепросин“, а мала на меті поставити союми вимогу зречення з його прав деталізації бюджетування позицій прибутків і вилатів! Отже на ризик була оперта ціла теорія про побди в урядових колах „примирюючої концепції“, звичайно автосуггестією була міра в устунки союмові так у престижових сферах, як низці конкретних питань, вичислюваних кожним воєвничим клубом з окрема і всіми ними разом!

І тут люди переходять до третьої частини в водів маршала і з літературних міркувань на тму сумного й веселого в античному світі та он

речотних парадоксів. Із цих міркувань підо-
ють одно: стару нехит маршала до союзу и про-
яору заповідь, що він має — потягнути Коли, як
і „що далі“ це вже інша справа, це саме ті ін-
тайники, які так обурюють посла Лібєрмана.

Покищо — тишина, насправді це не
і не початок, а кінець політичного сезону.

1. Кедрин.

Перед виборами на Закарпатті.

Партії і люди. — Безобличність христ.-суспільних.
— Невеселі гороскопи.

Ужгород, 28. вересня 1929.

На 27. жовтня ц. р. розписані вибори до
праського парламенту і Ви, Пане Редакторе, пи-
таєте мене, які є вигляди на зміну режиму в так-
званій „Підкарпатській Русі“. Пророком я не є,
але подам нинішній стан, з якого можна робити
комбінації на budúчість. Наглим розписанням
виборів заспокоїли майже всі тутешні партії та
партійки — крім аграрної, в якій руках є дер-
жавний апарат і — гроші. Правда, партія не має
характерних людей, бо стало звичаєм, що кож-
ний, що має масло на голові, боїться слідства
за спроневерення, то-що — вписується в цю пар-
тію. До тепер були послами з тієї партії д-р Кра-
лік (чех) і відомий д-р Штефан. В 1918 р. був ві-
сестриміністром „Руської Країни“ —
в 1925 р. послом аграрної партії. В 1928 р. в осе-
ні публично проголосив він, що є українцем,
початком 1929 р. теж публично, що є... русским.
Цих обох послів відсидів тепер партія до мага-
зину, на їх місце прийде знов один чех (Зая-
вбо Брандєйс) і один русин (д-р Бачинський, го-
лова партії, дім веде по малярськи, але сам твер-
доруський, або Степан Клочурак — українець,
недавний організатор соц.-дем. партії...). Партія
своїх мандатів певна (апарат адміністрації і гро-
ші), хоч ця партія є незначна. При виборчих
акціях всі партії збираються її бити.

Комуністична партія, що обіцяла золоті гори, тратить поступово прихильників. Загально числять, що й тепер вона втратить велике число прихильників на користь соц.-дем. партії. — З партії соц.-дем. був послом Ниж. Яр. Нечас, тепер буде він кандидувати в чеських краях, а на його місце стає Маркович, словак, бувший міністр освіти. Як п. Нечас, так і Маркович прихильники української орієнтації. Це не тому говорю, що би можна було від Марковича сподіватися оборони українства. Як Нечас опреться і він голов- но на чеське урядництво, а крім того хоче стя- нути голоси мадярського робітництва. На укра- їнські села відіуть платні агітатори (Німчук і ін.), які будуть говорити про прихильність до українців Марковича. Русина чи то пак українця ця партія не поставить кандидатом, бо — не має. Партією проводять чехи. Є, правда, на Під- карпатті п. Яцко Остапчук, давний соц.-демо- крат, бувший посол до австрійського парламен- ту, але — він за великий українець в очах чесь- ких соц.-демократів.

Четвертою партією, про яку доводиться говорити, це християнсько-суспільна, з якої вийшов послом о. А. Волашин та до якої належать

д-р Юлій і д-р Михайл Брашайки. Ця партія мабуть із усіх прийде до виборів найменше підготована. На це склалося кілька причин. Під національним оглядом партія не має ясної програми. Вона є українська, але коли чеки стукнуть — вона в тій-же хвилі вже руська, або карпато-руська, або: наша мова, котрою говоримо... Посол цієї партії о. А. Волошин — є такий багатий незалежний чоловік, що купив великий маєток і виїхав господарювати, оставляючи партію. Секретаря партії купили знов аграрники, так, що партія остала без посла і секретаря. В руках цієї партії є культурні установи, як „Просвіта“, але партія в тих установах має багато клопотів. „Просвіта“ попала наслідком будови дому з довги. Щоби рятувати „Просвіту“, урухомасмо кіно, без власного капіталу, надіючись тільки на державу, що вона під формою санації театру, під формою допомог на музеї то-що та дешевими кредитами допоможе сплатити майже 3,400.000 кч. довгу (звич 100.000 доларів). Одини держава не спішиться уділявати дешевого кредиту, ані давати якунебудь підмогу, навпаки, дожидає, коли з локсусом вибудоване кіно зможе купити на ліценцію яка чеська чи словацька установа. Журбою за кіно й вичерпується вся енергія партії, журба за кіно вбиває теж всю діяльність „Просвіти“ на селі. Правда, з початком липня ц. р. був зізд молоді, що прийняв українську платформу, але того зізду не використано політично.

Ходять слухи, що о. А. Волошин вже не буде кандидувати. Хто стане на його місце — не знати. Загальна думка і загальне бажання, щоб кандидував д-р Михайло Брашайко. Але духовенство — хоч і само не має кого поставити — мабуть не допустить, щоб на першому місці християнської партії стояв світський чоловік, а до того ж д-р М. Брашайко фінансово підрізаний. Оце фінансове підрізання таке характеристичне на тутешні відносини, що годі про нього не згадати. Д-р М. Брашайко видавав до 1924 року „Руську Нину“, орган хліборобської партії, попередниці христ.-сусп. партії. По „Руській Нині“ остав довг звиж 100.000 кч. в друкарні „Унії“ яка теж належить до людей тієї самої партії. Д-р М. Брашайко бажав сплатити довг (не особистий — а партійний!) тим чином, що хотів бути синдиком „Унії“, вести її справи і тим чином розплатитися. Але дирекція „Унії“, на якій чолі стоїть посол А. Волошин, віддала справу „Унії“ не д-рові М. Брашайкові, а адвокатаві-чехові, доручуючи йому внести судову скаргу проти д-ра М. Брашайка... Про партійний розум це не свідчить. Тут і там чути голоси, що треба висунути кандидатуру д-ра М. Брашайка, як чоловіка ідейного та наскрізь характерного. Але вище згадані обставини ледве чи дозволять йому кандидувати.

Про інші партії не згадую. Гороскопи не веселі. Не значить це, щоби українська ідея упала. Ні, вона росте, кріпшає своєю живучістю та льогікою фактів. Росте вона тою самою силою, якою виросла й на інших українських землях, а тільки досі вона ще не змогла оформитися політично, щоби політично виступити як самостійний, від нікого незалежний чинник. Ная-

раз примушуют спящего прохожего задержать на минуту.

Зима, чи літо — схиленний, похнюплений, а
ногами в зимі підобраними, літом розкиненими
він, оцей артист вулиці рисує свій таір і жості
гляди на глядачів, яких ніколи не брали: див-
ниться на їх вартість для нього. І коли паде в
бракотом гріш на хідник біля нього, він тихо
ворухне губами: граціє! і, мажучи Дантова по
бороді, гляди на вартість кишеного брызготника.

Не мусите йти на південь Італії, щоб послухати співу вуличних артистів. І в Львові ви почуєте їх! Ходять вулицями — старші, молоді, муштини, жіночі, а то й незолоті. Б одні танор, який уже переспівався до того, що співаки глухо сміється. В нього у правій руці завжди біліє чиста хусточка. Під пахом капелітх. Сила його тремтучого співу-сміху походить від близькості винного вина. Коли він співає й не ринуть у нього слюзи, — то він, сарана, тверезий. Треба поглядати, як він укладає на хіміну, руки знімає до гори — до пікна, а якого чизирає пустоголова, розсміяне обличчя молоді жінки а там — паде вина ясний грін.

Старша жінка з гітарою перебішеною черорами ходить від каварні до каварні і співає своїм важким, приголубленим меццо-сопраном, пригравачи. Широ, чутко співає з неї її нуджа!

Молоді дівчата, яких ніхто не переслідує зми-
шавіли, неморилились, постаріли: яких очі замо-
лоду притухли, похудали, постаті немов скупи-
лись у собі, — холить виспівуючи «канцони» про
кохання, про нестощі, про тихі ночі, з яких дихав
блакити, про чари усміхлі! І пригравать на гіта-
рах, і приговорюють утішливо до прохожих осіб
майже незвіданих молоді істоти! Яка нашімшка!

Найбільше тут музик. Нові музичні музичні.

МИХАЙЛО ОСТРОВЕРХА.

ПРОХАЧІ.

З вуличних образків міста Міланно.

...А властиво то мало сказати: прохачі! Іх, тих прохачів, краще назвати артистами вулиці. Цей твір людей, який має кожний край, і який завжди відповідає устроєві, культурним і економічним обставинам даного краю, тут в Італії дуже своєрідний, характеристичний. Цю професію — як і в інших краях — вони вибрали собі охоче чи примушені злиниством, нуждою, самоти чи бодіє розлини, чи так звано і зломаного життя. Їх постілі прохачів, а в тимчасові — скрутно пори. Богачко іх а! Як поцікавиться ними, то бачите, як іх став бізпаша. Не вправовуєчи своїх вроджених калік, як і своїми вишколеними собаками, на візочках, вистаються вулицями.

Всі ці прохачі не мають доступу до осередку міста; їх поле заробітку це передмістя, за третім човсом мур'я.

Уряд бореться з цим класом прохачів. А фашизм, признавши рацію, лагідність цю нужду притуплює й гострочінчасті картини. Запевняє, що нікому з прохачів не влізло стояти на вулиці й нагладжувати руку. Кожен прохач мусить мати щось на продаж: мазь до обшурі, сіринки, шинурівки, забавки, цигарки, олівці, зшитий і веселий ішній крам. Їх такі між ними, які за одержаний грин роздаровують тільки льоси щастя. Іноді попадає в руки міськой панянки шматок червоного паперу, на якому написано: „ваше щастя — ваш льос!“ Знана річ — усею такий: нестерпиво не видать. Та всі цього рода прохачі з своєю ремеслом мало мають: артемизу: вони тільки сиромі прохачі.

Літом, як сонце розпалює місто, а вулиці дихають мов розпечені пащі, в яких галасливо вирішать трубки, сніставки самоходів; чи зимою як віє холодом, а вулиці скрегочуть трамваєм, мов лихий чоловік зубами, — на хіднику, сямтам при головних вулицях, розсадіється до праці артист-рисуєник. Біля нього добра жменя різноколірних м'яких олівців. Рисує він прямо отці на асфальті хідника. Білим значить лінії — поле його продукції. За лінією зовні пише: «Сердечно дякую! Виробити Н. Н.». І так починає свій твір, частіше репродукції. Найпопулярніші постаті, що заслуговують на увагу в цих артистичних: Віпрілій, Данте, Петрарка, Франческо з Ассізі, Муссоліні, Іноклі і Малонну рисує. Бувають і побутові сцени: розмова старого органістого а молодницею біля криниці, те парубочий постаті, що витирають на гублах, з великим успіхом удаються неаполітанські лизарони.

Перспектива, лінія, форма ним майярам-рисівникам сліве всім відома. Правда, більшості цих творів, як подивитесь, то Данте схожий на Муссоліні, а цей на Франческо з Ассенжу однак їх: римський орляний ніс, витягноті чоло уклад уст, постава цезарійсько-нахабна. Данте пізнаєте по лавровому вінку, але цей вінкоп дужіе знаменитий надається для Муссолініа — не редожити його в Данте стане Муссолініа. Такий рисівник обережно-хитрий: він тільки одного коронованця в лаври рисує, боже інакше Петрарка в Данте вічим не рижиласяб.

Часто бувають національні свята, бо це є хробою всієї Європи, нії коштують мільйони злирані позатинка. Тоді неозмінно в кількох мінцях міста стрінеце на хіднику портрети Муссолініні рисовані артистами-прохачами. І те наслідке че-20. ті сторонко-нагострени оці і нагадні єврей

Пшениця дёрська 37:25—38:25, пшениця сазанська 34:50—35:50, жито галицьке 22:50—23:50, ячмінь галицький броварський 00:00—00:00, ячмінь на жито 18:50—19:50, ячмінь пастівний 00:00—00:00, овес галицький 20:00—21:00, кукурудза румунська 25:75—26:75, фасоль промислова 0:00—0:00, фасоль біла 00:00—00:00, фасоль колосова 00:00—00:00, фасоль чорна 00:00—00:00.

Спільн. Діло, Львів. Галич.